

EDUCAȚIA PARENTALĂ, O NECESITATE A LUMII CONTEMPORANE

Profesor învăț. primar Cîrlan Maria Ramona
Școala Gimnazială ” Mihai Drăgan” Bacău

„Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă, voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.”

(din Child's Appeal, Mamie Gene Cole)

Să fii părinte, pe lângă bucuria și mândria pe care ți le dă acest statut, înseamnă să ai cea mai mare responsabilitate pe care ai avut-o vreodată și pe care o vei avea de acum încolo. Să fii părinte reprezintă, poate, cea mai veche „meserie” din lume, însă pe cât de veche, pe atât de frumoasă și generatoare de satisfacții. Ea implică responsabilitate deosebită, corectitudine, flexibilitate, adaptare, preocupare pentru tine, copil și familie ca întreg.

Până nu demult educația părinților nu a constituit o prioritate în cadrul politicilor educaționale din România. În ultimii ani se discută din ce în ce mai mult despre faptul că susținerea inițierii, formării și dezvoltării competențelor parentale devine una dintre misiunile pe care statul trebuie să și le asume, dacă dorim ca educația copilului și tinerilor să devină o acțiune coerentă, eficientă și care să ofere șanse egale tuturor.

În România, educația parentală a început să se dezvolte la sfârșitul anilor '90, odată cu desfășurarea primelor programe de inspirație internațională. Dincolo de desfășurarea unor programe naționale de educație parentală (Fundatia Copiilor Noștri, Holt România, Step by Step, Salvați Copiii), pentru dezvoltarea și susținerea acestui domeniu de intervenție în România, UNICEF, Ministerul Educației, Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului, Ministerul Sănătății și ONG-urile furnizoare de programe de educație parentală au început elaborarea Strategiei Naționale Integrate pentru Formarea și Dezvoltarea Competențelor Parentale (UNICEF, 2009).

Documentul, consideră educația permanentă punctul central al strategiei și vizează îndeosebi perfecționarea dezvoltării personale, sociale și profesionale pe durata întregii vieți a indivizilor, în scopul îmbunătățirii calității vieții, atât a indivizilor, cât și a colectivității lor. De

aceea, *credo-ul* de la care pornește este: „Toți părinții și tinerii, ca potențiali viitori părinți, trebuie să beneficieze de sprijin pentru o educație parentală de calitate, nediscriminatorie, participativă și internaționalizată, să dobândească abilități parentale și capacitatea de a comunica eficient”(Strategia Națională Integrată de Formare și Dezvoltare a Competențelor Parentale, pag.3).

De ce este importantă educația parentală?

Într-o societate care evoluează extrem de repede, care solicită o adaptare foarte rapidă la contexte și situații noi, unii părinți rămân tributari metodelor tradiționale pe care le-au asimilat în perioada copilăriei. Prin urmare, provocarea care ia naștere este cum să creștem copiii de azi pentru a fi adulți adaptați contextului în care trăiesc.

Familia din societatea actuală are din ce în ce mai mult nevoie de un sprijin extern pentru a se adapta cerințelor, în condițiile în care părinții reclamă, fie o incapacitate de gestionare a relațiilor cu proprii copii, fie rămân atașați valorilor care s-au transmis tradițional și pe care le consideră ca fundamentând modele valide de relaționare intrafamilială (Cojocaru, 2008).

Programele de educație parentală își propun, în general, să dezvolte la părinți comportamente noi, pozitive, pe de o parte și să elimine o serie de comportamente care afectează nefavorabil dezvoltarea copilului, pe de altă parte.

Ca profesor, dar în același timp și părinte, am fost interesată să particip la cursuri de formare ca educator parental care au cuprins două segmente : pregătire teoretică care a constat în parcurgerea unui curriculum de Educație Parentală și pregătirea practică prin susținerea de către fiecare participant care a finalizat formarea teoretică, a unui curs de educație parentală cu minim 10 părinți/curs. Astfel, la finalul programului am obținut certificarea de educator parental. Această formare s-a realizat în cadrul în cadrul proiectului „QIE – Appreciative Parenting at National Level” - implementat de către Asociația HoltIS în parteneriat cu Reprezentanța UNICEF în România, 2020.

În perioada septembrie-decembrie 2020 am recrutat zece părinți de la clasa la care sunt dirigintă și am organizat un curs de educație parentală cu aceștia, compus din zece module: „Cum să fii un părinte înțelept”, „Cum putem rămâne relaxați în contexte stresante”, „Cum să comunici eficient cu copilul tău”, „Cum să fii un partener de încredere în relația cu copilul tău”, „Anturajul și timpul liber al adolescenților”, „Cum prevenim abuzul și efectele lui asupra copilului”, „Cum însoțești copilul pe calea dezvoltării sale”, „Anturajul și timpul liber la

adolescenți“ „, „ *Bullying și Cyberbullying*“, „, „ *Importanța susținerii copiilor în procesul de tranziție de la gimnaziu la liceu*“.

Scopul programului de Educație Parentală Apreciativă a fost: să încurajeze participanții să-și studieze mai în amănunt viața și modul în care ei relaționează cu copiii lor; să descopere o gamă mai largă de alternative pozitive și eficiente pentru rolul de părinte; să dezvolte o rețea de sprijin social împreună cu alți părinți.

La finalul cursului, părinții au completat un chestionar de feedback. Toți părinții formați au considerat educația parentală un domeniu important și, implicit, au recunoscut necesitatea ei în viața noastră. 70% dintre părinți au menționat faptul că au reușit să schimbe modul de comunicare cu copiii și că au învățat lucruri noi precum: gestionarea stresului, controlul furiei, cum să devină parteneri de încredere în relația cu propriii copii, dar nu în ultimul rând abordarea pozitivă a disciplinării. La întrebarea „, Cine ar trebui să se ocupe de educația parentală?“ 80% au răspuns că școala, și 20% primăriile.

În general, „, programele de educație parentală nu oferă soluții pentru problemele majorele ale vieții, ci reprezintă un punct de pornire- un loc în care părinții pot să învețe mai mult despre stilul lor de părinți și opțiunile pe care le au pentru îndrumarea copiilor, precum și un loc în care să câștige mai multă încredere în ei înșiși ca oameni și ca părinți“(*Cum ne antrenăm parentingul apreciativ: Manualul educatorului parental*, 2015)

BIBLIOGRAFIE

Cojocaru, D.2008, *Copilăria și construcția parentalității*, Iași, Polirom.

HoltIS, UNICEF, 2015, *Cum ne antrenăm parentingul apreciativ: Manualul educatorului parental*, Iași.

Salvați Copiii, 2008, *Cu părinții la școală. Ghid pentru părinți, Preadolescența și adolescența*.

Salvați Copiii, 2008, *Cu părinții la școală. Ghid pentru părinți, Vârsta școlară*.

UNICEF, 2005, *Cunoștințe, atitudini și practici parentale în România*, București.

Strategia Națională Integrată de Formare și Dezvoltare a Competențelor Parentale, 2010.